

Kuva Bostonin Commonillä tapahtuneesta mielenosoituksesta, jonka yhteydessä vangittiin seitsemän mielenosoittajaa ja myöhemmin pieksettiin poliisiasemalla. Yksi poliiseista joutui sairaalaan ja muutamat toiset saivat pieniä vammoja.

Mietelmiä Mielenosoituksista

Mielenosoitusten merkitys tavallisesti yliarvioidaan. Mielenosoitusta pidetään sellaisena "vanhana koetteluna" menettelytapana, jotta sen uudestaan arviointi ja arvostelu pidetään kerettiläisyytenä. Esittäisipä joku jyrkän väitöksen, että mielenosoitusten toimeenpano ei ole vallankumouksellista toimintaa, oltaisiin hänen motiiveistaan valmiita vetämään jos minkälaisia johtopäätöksiä.

Tavallisin käsite on, että mitään ei saisi arvostella, ellei ole jotain tehoisampaa esitettävänä arvostelun alaisen tilalle. Tämä ei ole kuitenkaan mikään ehdottomasti paikkansa pitävä käsite, sillä vaikka arvostelijalla ei olisikaan mitään tilalle asetettavaa, on hänellä kuitenkin oikeus sanoa huonoa huonoksi. Sitäpaitsi jonkun menetelmän tehoisuutta tai epätehoisuutta voidaan harkita ja punnita, vaikka se edelleenkin olisi käytännöllinen. Todella tehoisa menetelmä kestää arvostelun.

TONKUN esineen tai työkalun korjaus tai uuden laittaminen sen tilalle tulee käytännöllisessä elämässä kyseenalaiseksi vasta sitten, kun sen kehnous on huomattu. Ja esimerkiksi rakennusteollisuudessa on huomattavissa työjakoa siten, että toiset repivät vanhaa alle ja toiset rakentavat uutta tilalle. Sitäpaitsi meillä teollisuusunionisteilla on menetelmiä, jotka voivat ottaa mielenosoitusten paikan, jos niinkin kävisi, että kyseessä oleva menetelmä arvostelusta kärsisi.

Aiheen näille mietelmille antoi poliittisen työväenliikkeen suunnan sanomistossa, eri paikkakuntain kirjeissä olleet mainin-

nat, joissa nimitettiin vappua työväen taistelupäiväksi. Se muistuttaa hyvin paljon entistä poliittisen suunnan katsomusta, jonka mukaan vaalipäivät ovat taistelupäiviä.

Minkä puolesta tänä taistelupäivänä sitten taisteltiin? Sosialistipuolue kehoitti protesteeraamaan Japanin imperialismia vastaan ja vaatimaan 40 tunnin työviikkoa. Kommunistipuolue kehoitti protesteeraamaan nälkää ja imperialistista sotaa vastaan.

Tässä sopinee sivumennen kysyä: Miksi vain Japanin imperialismia vastaan; ja miksi vain vaadittaisiin 40 tunnin työ-

viikkoa, kun 30:kään tunnin työviikon käytäntöön otolla tuskin voitaisiin sijoittaa kaikki työttömät työhön? Viimeksi mainitun puolueen kehoituksen johdosta herää myöskin kysymys: Miksi protesteerataan vain imperialistista sotaa vastaan? Kaikki sodathan ovat imperialistisia. Eri yhteiskunnallisten luokkien välistä taistelua nimitetään kyllä joskus luokkasodaksi, mutta tavallisella sota-nimityksellä käsitetään kansakuntain välisiä sotia, jotka eivät voi olla muuta kuin imperialistisia. Nämä kysymykset riittäkööt tästä sivuscikasta.

Meidän ratkaistavanamme on kysymys: Ovatko ja missä määrin, mielenosoitukset vallankumouksellista toimintaa? Ja onko järjestäminen ja toimeenpano, ja sitä luokkataistelun tärkeimpänä toimintana pitäminen, edullinen työväen taistelulle uuden, riistosta vapaan yhteiskunnan luomiseksi?

Jokainen joka vähänkään ajattelee, käsittelee mielenosoituksen merkityksen. Sillä tahdotaan sanoa vallassa olevalle luokalle: Meitä on näin paljon ja me tahdomme teidän menettelemään siinä ja siinä kysymyksessä sillä ja sillä tavalla. Suhde on sama kuin yleisillä vaaleillakin.

Mielenosoitukset tavallisesti tähdätään valtion virkailijoita vastaan. Kyseessä ei suinkaan ole yhteiskuntatalouden muuttaminen siten, että esimerkiksi tällaisena nälkä kautena, jolloin kymmenet miljoonat työväenluokan jäsenet kärsivät elintarpeiden puutteesta, työläiset saisivat oikeuden mennä rakentamiinsa tehtaisiin valmistamaan käytettäväkseen niitä tarvikkeita, joita he ovat vailla. Sitä oikeutta eivät porvarillisen valtion virkailijat voi koskaan myöntää, sillä järjestelmän taloutta harjoitetaan voiton saamiseksi. Ja vaikka tällainen oikeus jollain ihmeen tavalla saavutettaisiinkin, eivät työläiset järjestymättöminä kykenisi työtoimintaa järjestämään, ja valtion virkailijat olisivat siihen vielä kykenemättömämpiä kuin työläiset ovat.

Valtion virkailijoilta voidaan vaatia avustusta ja sieltä voidaan jonkun verran

saadakin, mutta avustuksen varassa pitemmän ajan oleminen on yhteiskunnallisesti mahdottomuus, sillä todellisuudessa asiat ovat siten, että valtion virkailijat saavat elantonsa työläisten työstä, eivätkä työläiset virkailijain työstä.

Näin ollen mielenosoitusten parhaimmaksi saavutukseksi jää valtion virkailijain neuvominen, miten heidän tulee kussakin tapauksessa menetellä. Ja jos mielenosoittajain pääluku on suuri, niin virkailijat, edelleen vallassa pysyäkseen, ottavat ohjeet huomioon; mutta jos mielenosoitukset ovat pieniä, he eivät lainaa niille minkäänlaista huomiota. Ja pienten mielenosoitusten alinomainen toistuminen saa heidät vielä kovakorvaisemmiksi. He alkavat pitää sitä yleisenä, asiain normaalista kulkua osoittavana tapana, joka kuuluu demokratian ominaisuuksiin.

Mielenosoituksilla on kaikkina aikoina ollut juuri edellämäärätynlainen merkitys. Vanhempina aikoina ovat eri kansakuntain sotapuolueet järjestäneet mielenosoituksia, osoittaakseen hallitsijalleen kuinka suuret joukot vaativat sotaan lähtemistä jotakin kansakuntaa vastaan. Siihen aikaan kun kristinoppi oli pääsemässä valtion uskonnoksi, järjestivät senaikaiset kristinopin lahkokunnat mielenosoituksia, näyttääkseen hallitsijalle kuinka paljon heillä on seuralaisia, jotta hallitsija olisi tiennyt ottaa lukuun juuri heidän lahkonsa opin, valtakunnan yhteisestä uskonnosta päättäessään.

Annettakoon siis mielenosoitukselle vain se merkitys, mikä sille kuuluu ja pidettäköön mielessä, että kaikki päivät, eikä ainoastaan ensimmäinen päivä toukokuuta, ovat työväenluokan taistelupäiviä.

Nykyinen aika vaatii jotain enempi kuin ainoastaan mielenosoituksia. Se vaatii työväenluokan valmistuneisuutta ottamaan yhteiskunnallisen tuotannon monimutkainen koneisto kontrollinsa alaiseksi. Sanalla sanoen, se vaatii työväenluokan teollista järjestymistä.

Ensis R.